

Artikel XII (infanterikampkøretøjer i paramilitære styrker)

I følge denne artikel er det tilladt en deltagerstats myndigheder, der er organiseret til i fredstid at udføre interne sikkerhedsopgaver (paramilitære styrker) at besidde op til 1.000 pansrede infanterikampkøretøjer, uden at disse køretøjer tæller med under lofterne. Hensigten med denne bestemmelse er at modvirke omgåelse af lofterne for infanterikampkøretøjer ved blot at overføre sådanne køretøjer til paramilitære styrker.

Artikel XIII (notifikation og informationsudveksling)

Artiklen pålægger deltagerstaterne at foretage notifikationer og udveksle informationer vedrørende deres konventionelle våben og konventionelt udstyr i overensstemmelse med protokollen om informationsudveksling med det formål at sikre verifikation af overholdelsen af Traktatens bestemmelser.

Protokollen om informationsudveksling indeholder detaljerede regler for, hvilke informationer deltagerstaterne skal stille til rådighed for alle øvrige deltagerstater, og hvilke procedurer, der skal følges i forbindelse med informationsudvekslingen. Der skal bl.a. gives oplysninger om strukturen i hær- og flystyrkerne samt i luftforsvarsflystyrkerne, herunder om kommandoorganisationen med angivelse af benævnelsen og underlæggelsesforholdet for alle kampenheder, kampstøtteenheder og faglige enheder på hvert kommandoniveau ned til brigade/regimentsniveau eller flyverafdeling/flyveregimentsniveau eller tilsvarende niveau.

Endvidere skal der oplyses om de samlede beholdninger (antal og antal pr. type) inden for hver kategori af traktatbegrænsede konventionelle våben og konventionelt udstyr, samt om placering af enheder, der besidder traktatomfattet materiel med angivelse af antal og typer heraf i operativ tjeneste ved deltagerstaternes konventionelle væbnede styrker. Placeringen og antallet af materiel, som ikke er i operativ tjeneste, skal også oplyses.

Endelig kræves det, at der stilles informationer til rådighed om såkaldte 'verifikationsobjekter', d.v.s. enheder på et vist kommandoniveau, som besidder traktatbegrænsede våben, og visse faciliteter, samt informationer om såkaldte 'bekendtgjorte områder', d.v.s. lokaliteter, der indeholder eet eller flere sådanne verifikationsobjekter.

Informationsudvekslingsprotokollen indeholder også nøje regler om tidsplanen for, hvornår disse informationer skal stilles til rådighed, herunder i tilfælde af ændringer i strukturen eller i styrkeniveauerne (på 10 procent eller mere inden for hver enhed).

Protokollens bilag om formatet for informationsudvekslingen indeholder diverse skemaer, som skal anvendes ved informationsudvekslingen, og en vejledning om udfyldelsen af disse skemaer.

Artikel XIV (verifikation)

Artikel XIV omhandler deltagerstaternes ret til at gennemføre og pligt til at modtage inspektioner i overensstemmelse med inspektionsprotokollen med det formål at sikre verifikationen af overholdelsen af Traktatens bestemmelser, herunder kontrollere overholdelsen af de numeriske begrænsninger, samt overvåge reduktionsprocessen og rekategoriseringen af multi-rolle angrebshelikoptere og reklassificeringen af kamptræningsfly.

I artiklens paragraf 6 fastslås det, at hver deltagerstat 40 måneder efter Traktatens ikrafttræden skal have ret til at gennemføre et aftalt antal inspektioner fra luften, og hvis deltagerstaten har territorium inden for anvendelsesområdet være forpligtet til at modtage et antal inspektioner fra luften. Dog bestemmes det, at antallet skal aftales, og andre relevante bestemmelser om inspektion fra luften udarbejdes under de fortsatte (CFE I.A) forhandlinger.

Inspektionsprotokollen indeholder i kapitel 1 en række definitioner af inspektionsbegreberne. I kapitel 2 fastslås de generelle inspektionsforpligtelser for henholdsvis den inspicerede og den inspicerende deltagerstat, inspektionshold og eskortehold. Beregningsmetoden for passive inspektionskvoter, d.v.s. antallet af inspektioner, som hver deltagerstat er forpligtet til at modtage, fastlægges ligeledes i kapitel 2.

Ifølge denne metode beregnes hver deltagerstats passive inspektionskvote som en procentdel af antallet af den pågældende stats verifikationsobjekter. Hele denne kvote kan anvendes til inspektioner i medfør af protokollens kapitel 7 om såkaldt 'bekendtgjort områdeinspektion', og en procentdel af kvoten kan anvendes til kapitel 8-inspektioner, såkaldte 'anfægtelsesinspektioner inden for specificerede områder'. Fordelingen af de aktive inspektionskvoter, d.v.s. antallet af inspektioner, som hver deltagerstat har ret til at gennemføre, skal fastlægges efter aftale mellem deltagerstaterne i hver gruppe.

Protokollen fastsætter endvidere en række detaljerede regler for inspektionernes gennemførelse, herunder for, hvorledes inspektionerne skal forberedes (kapitel 3 om krav før inspektion), notificeres (kapitel 4 om notifikation af hensigt om at gennemføre inspektion), udføres (kapitel 5 og 6 om henholdsvis aktiviteter ved ankomst til ind/udrejsepunktet og generelle regler for gennemførelse af inspektioner) og rapporteres (kapitel 12 om inspektionsrapporter). Kapitel 9 og 10 indeholder specifikke regler for in-